

MAGNÓLIE

Ach bledá, cudná, plachá, mlčelivá,
jak sladký je tvůj ruměnec,
když rozkvět tvůj se uzardívá,
ta něžná věc
5 z jiného vzduchu a světla.

Ach tesknící a prochládlá tak marně
na tomhle slunci ubohém
a v otroctví, jež tane jednotvárně
nad křehkým snem,
10 pro kohos včera vzkvetla?

Svou touhu spjal jsem bolestně s tvou touhou
jak ruku s rukou k modlitbě,
svůj sen a stesk s tvou kalvárií dlouhou,
a v chudobě
15 do dálky zíraje vadnu.

Hle, podzim. Tmavá nad severní travou
jsi zchudlá kněžna z Ostrovů,
a já jsem přišel za tvou něžnou slávou
pln okovů,
20 a odkopneš-li mne, padnu.

Ó Pomono mé ješeně, ty víš, jak vděčen jsem
 za všechno tvoje ovoce, jež pro mne zrá a sládne,
 co bylo snem, co bylo snem, to jako zázrakem
 v mé utišené zahradě, kde tolik toho vadne,
 5 se proměnilo v skutečnost, a plnou náruč nesu
 tvých hroznů sladce zatrpklých, tvých hořce vonných
 vřesů.

Ty víš, jak vděčen jsem a plach před touto úrodou,
 jak říkám si, že nehoden jsem této pozdní sklizně;
 mám každou slastnou vteřinu za nezaslouženou,
 10 pokorně snáším smutků svých i bázní steré trýzně:
 korunu korun přetěžkou jsi na hlavu mi dala,
 korunu korun přeslaskou, bys také kralovala.

Já tomu chtěl, já tomu chtěl, já snil jsem, blouznil,
 a tak jsem na vše připraven, co pro tebe mne čeká.
 15 Leč ve svých snách jsem jednoho se přece nenadál,
 co zasmušilým přízrakem mne ustavičně leká,
 jak obraz krásný nade vše, v němž přesto chybí cosi,
 co nelze najít, uhodnout, snad jedna krůpěj rosy.

Jdu zahradou tvou přetěžkou, jdu králem, který zná
 20 své říše všechny poklady a zdroje, kouty, krásy, —
 a přece náhle ustrnu, ten, jenž se nevyzná
 v zamaskované končině, kde ztichly všechny hlasy.
 Zas osamělým v sobě jsem, je zdáním vše, co držím;
 jdeš mimo žal můj cizinkou, kams k dalekým jdeš
 stržím.

Stříbrná hvězdo na nebi
mé listopadové jeseně,
tak zblízka na mne hledělas
jak mramor z jarní zeleně,

5 a všechny sny mé kroužily
kol tvého čistého obrazu:
byla to výprava na křídlech
do říše srdcí bez kazu.

10 Stříbrná hvězdo nade mnou
a nad mým zavražděným snem,
teď svítíš mně tak z daleka,
a vše se zdá jen preludem.

15 Maličkých žalů komáři
kolem lží krouží maličkých,
z veliké touhy zbývá chtíč,
z iluzí hořký vtip a smích.

20 Jak zlatohlávek v ulici
má láska prachem se potácí.
Pod hroznou tíhou všednosti
klesají lační žebráci.

Pět let jsem ti věrně sloužil,
 tu a tam jsi mzdu mi dala,
 bolesti jsem nastrádal si,
 ostatní jsi mně zas vzala.

5 Pět let u tebe jsem žebрал
 o almužnu z měkké ruky:
 upeklaš mi těžký pecen
 z hořké trýzně, slané muky.

10 Navždy odcházel jsem zlomen,
 ještě jsi mne zavolala,
 mrtvou něhou, živým vtípem
 znova jsi mi srdce rvala.

15 A já zase chodil žebрат
 k prahu nemilosrdnému
 o lásku, a míň než lásku,
 o almužnu hladovému.

20 Každým pohledem jsem prosil,
 zřel, jak zrak tvůj sen můj škrtí...
 Odchází tvůj směšný žebrák
 do neznámých ulic smrti.

Na tvrdé lavici tvrdě natažen
poslouchám vrčení vlaku.
Jsem fakír, asketa a vraždím sen,
mám 170 tlaku.

5 Vagóny ženou se nocí deštivou
vpřed k mechanickému cíli.
Pět let už hynu horečnou chorobou
a jsem jen srdce, jež kvílí.

10 Vagóny, vagóny, básník-vězeň zřel,
jak rozletíte se v dálku!
Také jsem kdysi takovou touhu měl;
jen černou kávu mám v šálku.

Vyháním jedem krutého žalu jed,
připraven složit kosti.
15 Těžko se žije, když potuchl vznět,
zanikl v bezednosti.

Jsi temná bezednost, sametová noc,
vše se mi propadlo do ní.
Mně ni smích poetův nejde na pomoc,
20 to řehotání koní.

Zlatý oblak odplul v neshledanou,
tmavá noc se dívá do srdce.
Místo hvězd jen černé slzy kanou,
horké, trpké, slané ovoce.

5 Modré auto silnicí se hnalo,
leží rozdrceno o jabloň.
Jabloň kvete, jaro zavolalo.
Bere. Dává. Pokorně se skloň.

10 V tmavé noci z jabloně to sněží,
ticho duní zavražděným snem.
V autu na mrtvole v krvi leží
bílé květy s něžným ruměncem.

Profil bledý,
smutný profil bledý
zahlédl jsem v elektrické tramvaji,
jako ledy,
5 palčivé a těžké ledy
myšlenky mi v hlavě splývají.

Zhroutil se mi sen,
jako racek bílý
krutě postřelen
10 kvílí, kvílí,
volá o pomoc,
na jezero padá noc.

Tvář ta bledá,
smědá tvář ta bledá
15 s kruhy pod očima, něhou modravou,
spát mi nedá,
její černé hvězdy, běda,
ve dne v noci vidím před sebou.

Zhroutil se mi sen,
20 jako racek bílý
krutě postřelen
kvílí, kvílí,
volá o pomoc,
na jezero padá noc.

25 Mořem bolů,
nadějí a bolů
pro tu tvář a ženu plul jsem po léta,
vrakem k molu,
srdce moje, my teď spolu
30 vracíme se smutni ze světa.

Zhroutil se mi sen,
jako racek bílý
krutě postřelen
kvílí, kvílí,
35 volá o pomoc,
na jezero padá noc.

V podvečeru,
teskném podvečeru
stínem mezi stíny už jen vzpomínám,
40 tvář tu v šeru,
sladkou tvář tu bledou v šeru
jako chorou lunu v srdci mám.

Zhroutil se mi sen,
jako racek bílý
45 krutě postřelen
kvílí, kvílí,
volá o pomoc,
na jezero padá noc.

V oblacích a mračnech
bloudil stroj můj ze snů,
nad podzimním smutkem
hledal křehkou vesnu.

5 Tu a tam se zachvěl,
zatřpytil se slastí,
když paprsek zlatý
slétl do propasti.

10 Stokrát však se třásl
v nekonečném pláči,
kymácel se hrůzou
jako velcí hráči.

15 Konečně se zřítíl
ptákem do lilií.
Usmívá se jaro
nad mou havárií.

Když chlap je samý pláč,
strojte pohřeb.
Nebude-li to spáč,
umřel sen.

5 Když chlap vám umře jen,
pokoj jemu;
umře-li ti však sen,
zbledne svět.

10 V květinách leží spáč,
pokoj jemu.
Zrazený bloudí sen,
nepohřben, nepohřben,
pustinou.

ZA MAJAKOVSKÝM

V temné noci
 k černým slzám mým se druží slzy rudé,
 v temné noci za jarního deště:
 Tys to věděl, já to nevím ještě,
 5 co bude.

Za dnů štěstí,
 za dnů revoluce, slávy, vítězství
 byls zlatou křídlovkou na Rudém náměstí,
 a já Tě miloval.

10 Dech věcí nejvyšších dul vichrem nad hlavami,
 my byli se všemi a nebyli jsme sami,
 nám srdce okoval.

Milenka rudá v krvi milovala,
 tančila, zpívala, rodila, vstala,
 15 řítíl se starý krov:

Ty, Majakovskij, byl jsi svědkem všeho,
 já, S. K. N., jsem v dáli z rytmu Tvého
 pil váš kov.

Po letech, za dnů neštěstí svého
 20 malicherného,
 a přece silného jak smrt,
 zůstavše básníky, ač jsme byli svědky
 traktorů, stoup a nebozezů pětiletky,
 setkali jsme se znova:
 25 Ty už jen stín, já živého cos ještě.

Je temná noc a jarní letí deště
 přes dvojí žal.
 Tys dotrpěl ho, dozpíval,
 a já mám slova ještě.

30 Toť vše.

Nepláči pro ženu,
pláči pro svůj sen:
v prachu na silnici
leží pohozen

5 jako květ makový,
 schnoucí rudý květ,
 který odhodila,
 chtějíc dovádět.

10 Nepláči pro ženu,
 pláči pro život:
 nedošel jsem cíle
 o poslední schod.

15 Měkká ústa chladná
 řekla tvrdě dost,
 minulost jsem prohrál,
 ztratil budoucnost.

Prý vraždíme, co milujeme.
Nikdy tě nezabiji.
A přece spolu nedojdeme.
Přetneš mi šíji.

5 Jsi němá gilotina.
Skláním už hlavu.
Až vypadne ti z klína,
ukaz ji davu.

10 Nepadl v bojích ni bídou strohou,
léta ho nezlomila.
Zhroutil se u mých hedvábných nohou,
když jsem ho pokořila.

Odkvetlo stéblo tonoucího,
 mrazivý vítr láme je.
 Po poli mrtvých snů a klamů
 marně se plouží naděje.

5 Obrací ve tmě mrtvá těla,
 marně se dívá do tváří.
 Strnulá ústa nedýchají,
 vyhaslé oči nezáří.

10 Jen ticho, hrozné ticho širé
 zavolá, zalká, zapláče.
 A z bezhvězdneho nebe kane
 studená rosa na spáče.

15 Vše mrtvo. Jednoho jen třeba:
 ty mrtvé pohřbít. Nemohu.
 To černé pole přeorati.
 Jednoho třeba. Nemohu.

Balvan v sobě nosím
z mramoru a spěže,
na prsou mi leží,
do srdce mne řeže.

5 Podobu má sladkou,
tíhu nejhroznější;
snad již nenáležím
mezi lidi zdejší.

10 S balvanem tím v prsou
těžko, těžko žíti;
s podobou tou sladkou
chce se odejíti.

V bludném kruhu utrpení
nemohu se zastaviti,
bezmocně se točím.
Kde jsi, ranní kuropění,
5 bych se mohl probuditi,
světlo dáti očím!

Žiji noc a piji jedy,
v temnu chřadnu, lupen zkřehlý,
v temnu spadnu do řeky.
10 Z temných očí naposledy
probodnou mne chladné jehly,
marné sbohem navěky.

Nic na cestu již nezbylo
 za tím, co srdce vysnilo,
 čím hlava zahořela:
 snem nejkrásnější zůstal sen,
 5 na prahu štěstí zaškrčen
 rukou, jež zledověla.

Vlaky tě vozí tam a zpět,
 ulice jsou tvůj hrůzný svět,
 v němž bloudíš za přízrakem;
 10 dáváš se k marným cílům nést,
 v příboji davů, síti cest
 den ze dne zmítán vrakem.

Všecko, co potkáš, zabolí,
 a nepřekročíš mrtvoly,
 15 jež na srdci ti leží:
 všude je s tebou, kam se hneš,
 pro všecko druhé oslepneš,
 z jabloně marně sněží. . .

Chtěl bych mít boha, abych proklínal,
 chtěl bych mít ďábla, abych čaroval,
 však mám jen mozek, který zešílel,
 a srdce, které pláče.

- 5 Chtěl bych mít sílu pro zlou nenávist,
 chtěl bych mít pýchu jako vichru svist,
 však mám jen lásku, lásku bezradnou,
 a žal, jenž v prázdnu kvílí.

Zbledl mi svět jak hvězdnatá noc k ránu,
 však to, co přijde, nebude již den;
 vypadl rubín z mého talismanu,
 ze živých byl jsem drsně vyhoštěn.

- 5 Jdu mezi mrtvé, umíraje žízni
 po zhaslém světle, zavražděném snu,
 jdu mezi spáče, zbavené všech trýzní,
 však se strachem, že brzy neusnu.

Jak teskno stromu košatému kdysi,
 jenž na slunci snil svého štěstí sen
 a každým květem hlásal optimismus
 a každým listem chválil nový den,

5 když náhle bleskem rozpolcen a spálen
 jak strašidlo se tyčí z ranních par,
 a krvácejí z ran, jichž nazahojíš,
 naději ztratíš, radost, sílu, tvar.

10 Tu, neumře-li do příštího jara
 a vzhledne jako ukřižovaný,
 na rozhozených údech vypučí mu
 zeleně trochu, život prohraný.

15 Jak stařec shrbený, když slzy vyschly,
 jen o svém žalu ještě šelestí,
 zatímco vůkol mladá zeleň bujná
 se valí útokem a přes něj ke štěstí.

Bludička dobrá nebo zlá
v hlubině srdce
horoucně tobě plápolá
pro život, pro smrt.

5 Všecko, čím jsi a býti chceš,
závisí na ní,
zvítězíš nebo zahyneš
veden tím světlem.

10 Každý má bludičku jinačí,
svou vnitřní hvězdu;
někoho ztrhává a zmrzačí,
jiného zdvihne.

15 Však provždy zhasne-li v srdci ti
modrá ta hvězda,
mrtvolou živou ti blouditi,
raději zab se.

Řekněte jí, až ji potkáte,
výročí že slavím popáté,

se svým žalem bloudě sám a sám,
slepce na světlo si vzpomínám.

5 Setkáte-li se s ní, rcete jí,
beze snů že bloudím alejí.

Nezřím nazad, padesát pět let,
jež mi zhořkla jako cizí svět,

10 před večerem pochválený den,
nekorunovaný, marný sen.

Nezřím vpřed, kam pranic neláká
vypovězeného žebráka.

Stínem k reji stínů přihlížím,
za mřížemi smutku živořím.

15 Vřava světla již mi nezpívá:
v srdci praskla lampa zářivá.

Ta neděle krásná mě zmučila,
 že pláču zas, kudy chodím,
 tys byla tak strašlivě spanilá,
 svět podoben plachetním lodím,
 5 jeli jsme jakoby v krásnou dál
 po mořské zelené pláni,
 já se však pohlédnout na tě bál,
 jak sluha na svou paní.

Ty žhnulas jak réva zrající
 10 a hrozny voněla jsi,
 mne touha drásala štkající,
 když hladilas mi vlasy,
 mě drásal stud, že jako zločinec
 jsem sebou trestán tak strašně,
 15 a z básně, ze snu nakonec
 že zbyly mi jen vášně.

Ach, nesměti tě již obejmout,
 když vedle mne dýšeš letem,
 nesměti nikdy již s tebou plout
 20 tím druhým, tajemným světem
 a vědět, že mě opouštíš
 zlákána krve snem novým, —
 to hoře, ta muka se nedovíš,
 a nikdy jich nevypovím.

Jsi z prutů zlatých a stříbrných
 tvrdá a krutá klec,
 a já jsem stěn tvých studených
 zoufalý zajatec.

5 Od mříže k mříži se potácím
 s touhou a mroucím snem,
 odražen, vstanu a narazím;
 lidé jdou zvěřincem.

10 S rozbitou hlavou vzpomínám,
 v pokorný schoulen kout,
 jak za člověkem jsem vyšel sám,
 zřel zlatý oblak plout.

15 Byla to iluze. Šel jsem tmou.
 Objal mne tvrdý kov.
 Až mne z té klece vynesou,
 buď zdráva! Šťastný lov!

Srdce mi zarostlo kartouzky,
v mozku mi rozkvetl pcháč,
a nemohu ti již dáti nic
než ten svůj hořký pláč.

5 Láska prý hory přenáší,
však nebéře, kde nic není,
nedostanu již od tebe
než soucitné pohlazení.

10 Říkáme tomu přátelství,
je to jen strašlivé břímě,
je to jen nejsmutnější hrob
na chudé vrchovině.

15 Tys pohřbila v něm mládí kus
a zapomeneš s radostí;
já mám jej v sobě, věčný kvil,
celý můj život mi odcizil,
jsem nad sebou samým jen zlomený kříž.

Stavěl jsem pomník nejkrásnější,
to svému snu a tvému jménu,
tu a tam přece jen jsem doufal,
že korunu dám dílu svému.

5 Korunu zlatou z vroucí shody
nad všemi pošetlostmi,
milostnou báseň z vůle srdcí,
jež ke světlu se derou z tmy.

10 Nechtělas tomu, nemohla jsi,
musíš jen jít za svou krví;
žel, nejsme v tomhle posledními,
jakože nejsme ani první.

15 Z pomníku jako ze života
zbyla mi troska trčící,
na místo koruny teď kladu
jen triviální čepici.

20 Má Píseň písni končí směšně
jak sterý případ nejvšednější;
i to jsem tušil: z měsíce jsem,
a ty jsi pouze žena zdejší.

Stavěl jsem pomník nejkrásnější,
snad z měsíčních svých pouze chyb.
Ty korunu dáš jednou troskám:
svůj krutý vtip.

Své přátelství mně zachovalas,
 a já ti za ně líbám ruce;
 bez něho byl bych věčný psanec
 v studené noci strašidelné,
 5 bezhvězdné.

A přece je to hrozné břímě,
 jak balvan těžké, těžké blaho.
 Růžový keř jsi zasadila
 na hrob, v němž leží moje štěstí
 10 a můj sen.

Růžový keř mi kvete, voní,
 blaží mi zrak a drásá srdce:
 odpusť mi, odpusť, že to srdce,
 opilé tebou, touhou, žalem,
 15 jen pláče.

Vždyť dar tvůj nejvíce mě tíží,
 že sen můj pouhé spáleniště,
 že nemohl jsem tvému mládí
 přinést všechny krásy světa
 20 a štěstí.

Líbám-li ti měkkou ruku,
 hladím-li ti mlunné vlasy,
 dotknu-li se sametové tváře pobledlé,

5 dívám-li se do tvých očí,
 do těch tmavých hlubin něhy,
 zřím-li pod nimi ten sladký, pastelový stín,

strašná vlna proběhne mnou,
 vlna blaha, žalu, touhy,
 neskonalé utrpení, neskonalá slast,

10 sevře srdce jako závrať,
 ohněm pálí, mámí vínem,
 odsouzené ruce moje tisknou nehty v dlaň.

Tu jsem bezmocný jak dítě,
 sochy milenec líp na tom,
 15 řekni, co mi tedy zbývá, nežli stesk a pláč!

Teď o samotě někdy se mi zazdá,
že láska moje není již tak čistá,
jak bývala, když snů mých zbožná něha
svatozář tkala kolem bytosti tvé

5 a já si maloval tě volnou, krásnou,
jak kráčíš, žena přechistého srdce,
tou pracovitou básní naší lásky,
kterou mi vnukla hlubina tvých očí,

10 pro čin a štěstí nad malichernostmi
a sladké přístřeší po vřavě světa...
Ta křídla zlomilas mi, sen můj tone,
přátelství tvoje svíraje jak stéblo,

15 však láska trvá, žalář sladkohořký,
na jehož mříže tisknu horké tělo,
když v samotě mne vášeň oslepuje
a bledost tvá se stává rudým květem.

20 Mé srdce, dříve opojené sněním
o cestě ve dvou za růžemi světa,
svou krví zmučenou teď prahne pouze
po zakázaných růžích tvého těla...

Však spatřím-li tě zas, tu moje touha,
bolestná, prudká, sládne znova něhou,
a znova vím, že i má vášeň lidská
je čistá stejně jak můj sen i láska.

25 Jsi stále oltář vroucí zbožnosti mé,
jež se životem spojila mne čistě:
když polibků hold jsi mi zakázala,
hold slzí povol srdci bezmocnému,

Měj se dobře v domovině
dělníků na velké věci,
zapomeň, že v smutné dálce
pláče pro tě srdce v kleci.

5 Měj se dobře v rudém městě,
kde se osud světa hněte,
zapomeň, že v šedé zemi
jedno srdce hořem kvete.

10 Měj se dobře, měj se dobře,
zapomeň té epizody.
Měj se dobře, měj se dobře.
Co bych řek ti naposledy?

Víš o mně všechno, znáš i mou lásku,
víš, kdo se s tebou dnes loučí zlomen
hořem a touhou.

5 Naděje marna, jsou temné cesty,
po kterých půjdu, půjdu-li vůbec
v nějaký zítřek.

Víš o mně všechno, znáš buď a nebo
mé hořké lásky, hořkého žití
v stínu tvé krásy.

10 Jsem sláb svou láskou, tys mládím silna,
odcházím, vzlétneš, skrupule zahod',
buď volná, jednej.

15 Naděje marná, můj osud jistě
je zpečetěn již, a rozhodlo se
tvé mladé srdce,

oddychneš si, až zmizím ti z očí,
jak po zlém snu se probudíš ráda
v daleké zemi.

20 Mýlím-li se však, může-li ještě
nás jednou něco spojití tiše
něhou a prací,

napiš mi psaní, můžeš-li vrátit
mně sen a život, po kterém prahnu,
napiš mi psaní

25 z rudého města: víš, čím mi bude
osamělému zde, kde mi všechno
připomíná tě.

Mám-li však pravdu, když rozum dí mi,
že marna všechna naděje moje,
30 zapomeň na mě,

zapomeň, nepiš, probůh, jen nepiš
konvenční dopis, krutého nečin
dobrého skutku.

35 Zapomeň klidně, bude tak lépe
pro tebe, pro mě, a neuslyšíš
poslední pláč můj.

Pavouci smutku hlídají mě
v žaláři soukromého bolu,
zatímco venku nosí břímě,
strašlivé břímě lidé z dolů,

5 dělníci z fabrik, statisíce,
i všechna srdce uražená,
a zkrvavená metelice
v ulicích syčí, bída stená,

10 a pouze hněv, jenž všechno zvíří,
pro novou tvář a radost vzplane.
Ó avantgardo! Pionýři!
Ó vzpoury ruce požehnané!

Jsem s těmi z hutí, skal a silnic,
jsem s jejich vzpourou, s jejich řádem.
15 Nezapomněl jsem, nezradil nic.
Jsem stále s rudým vodopádem.

Nezapomněl jsem. Čekám tiše
jak u silnice žebrák chorý,
až hne se průvod nové říše
20 a píseň davů pod prapory.

Jak chorý žebrák! Oči zrudlé
vše jako zpod závoje vidí.
Raněné srdce, mdlé a zchudlé,
se za bolest svou marně stydí.

25 To nelze změnit. V černé zimě
dobolí žal i život spolu...
Pavouci smutku hlídají mě
v žaláři soukromého bolu.

FOTOGRAFIE

Zde tyto ruce něžné,
ty že jsou loupežnice?
A toto srdce sněžné,
to že je vrah?

5 Nořím se v tyto zraky,
hledám v nich lež a šalbu:
jen něhu pod oblaky
vidím v nich plout.

10 Něhou a smutkem kvete
ten ušlechtilý štěp zde,
pod kterým žal mi hněte
přetrpký chléb,

15 pod kterým krev mi teče
z nejstrašlivější rány;
oloupen o vše, kleče
o konec lkám.

Dvacátá třetí na věži kdes bije,
 zavrčí auto ještě v ulici.
 Chtěl bych jí trhat bílé kamélie,
 v skleníku spícím vázat kytici.

5 A šumí ticho červencové noci,
 sednice stará praská ze spaní.
 Ach, v sadě pro ni hrozny trhat moci,
 když měsíc všednost stříbrem vyhání.

10 Noc pokojná tu idylicky voní
 i venkovem, i maloměšťáctvím.
 Však zapráhl bych čtvero bílých koní
 a šlechticky jel pro ni městem tím.

15 Setřela slzy srdci raněnému,
 jež před spaním teď blouzní vděčností.
 A ráno poletí vstříc štěstí svému,
 své bolestné a křehké radosti.

Unavené konvalinky,
plátky růží čajových
do vína jsem natrhal si
z tváří, bledých tváří tvých.

5 Ze srdce, jež dvakrát pláče,
tvůj i svůj jsem vlil v ně žel,
tvůj i svůj jsem vlil v ně smutek,
aby nás tak nebolel.

Víno z topasů a zlata
10 oblilo nás oblakem,
utkán z bolesti a něhy
soucitným nás pojí snem.

Chladná květina tvé ruky
sklání se mi do dlaní,
a když rty své na ni tisknu,
15 vteřina jak štěstí křehké
vroucně v srdci vyzvání.

PALMA

Severní lide, nejlahodnější klima
oválo život můj, touhu mou probudilo,
nejlíbeznější moře očima svýma
přehlubokýma
5 navždy mne, navždy sladce okouzlilo.

V srpnové noci o nich mi pověděla
palma, kterou jsem objal přitištěn ke pni,
krev moje s její krví si rozuměla,
teskníci zněla:
10 — Své ruce k modlitbě se mnou pobožně sepni!

Ztepilá palmo ovoce přetěžkého,
zabloudili jsme pod cizí nebe chladné.
Jak zatoužilas po křídlech, zamlklá něho!
Mnoho-li všeho,
15 chudobou zmrazeno, severem zmařeno, vadne.

O tvoje vyhnanství opřel jsem svoje léta,
tropy tvé koruny zbledlé jim poskytly střechu.
Spolu teď sníme o rodných krásách světa,
hedvábná meta
20 iluze chlebem živí nás bez oddechu.

A dokud míza stoupá našimi kmeny,
bylo by možno naděje sladké se zřící?
Před námi mapa světa se hvězdnatě klene,
život se žene —
25 přece snad, palmo, palmo má bledolící.

Když mezi láskou a sudbou svou
jako mezi nebem a zemí
s loďkou svou houpáš se ubohou
s předtuchami a nadějemi,

5 jednou večer snad po špičkách
přijde host něžný k tvému hoři,
má rozum soucitný v zorníčkách,
k osamělému zahovoří.

10 Nad smutek tvůj se nakloní,
zmučené ti políbí čelo,
stříbrem tvá samota zazvoní:
přátelství s tebou posedlo.

Svátečním pokojem dýše kout,
posedl s tebou posel z nebe.
15 Slyšíš-li života struny dout,
sladko zapomenouti sebe.

A nitra čistého modrý květ
v plameni hoře nezaniká.
Láska se smířila s přátelstvím.
20 Srdce jen, srdce ještě vzlyká.

V otevřené rány žalu
 úsměv luny sněží hebce.
 Po třesnutém intervalu
 něha opět vánkem šepce.

5 Milosrdná zahradnice
 na hřbitově sází kvítí;
 vzlétla bílá holubice
 zpod ruky, jež měkce svítí.

10 Choré srdce sotva dýše,
 choré srdce na kolenou:
 je to paprsek jen z výše,
 po níž beránci se ženou?

15 Je to přelud, rozmar chvíle,
 nebo posel vykoupení?
 — Pro žebráka z černé míle
 není odpočinku, není...